

‘Ons huis = hun thuis’

Zwanny Visser-Zandt

Met dank aan Evelien, Gerda en Wil voor al hun correctiewerk.

© 2019 Z. Visser-Zandt / Uitgeverij U2pi

Titel: Ons huis = hun thuis
Auteur: Zwanny Visser-Zandt

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag
www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: www.jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-865-5
NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

‘Ons huis = hun thuis’

Deel 1

Anita's Pleeggezin

Hoofdstuk 1

Het is een gewone woensdagmorgen, zoals er al zoveel woensdagmorgens zijn geweest. Maar toch is het anders. Tijdens haar werkzaamheden laat het haar niet los. Anita van de Zwaag is dan ook met haar gedachten er niet helemaal bij. Ze is steeds in gedachten bij de televisie-uitzending van gisteravond. Wat heeft die tv uitzending een indruk op haar gemaakt. Het ging over Pleegzorg.

Veel kinderen in het land willen graag in een gezin wonen. Er werd dan ook aan het eind van het programma zeer nadrukkelijk gevraagd om je als pleegouders op te geven. Anita heeft het nog wel even aangeroerd toen Twan thuis kwam van de vergadering, maar ze kreeg weinig respons van hem. Hij was duidelijk uitgeput van de bestuursvergadering. Toen ze erover begon kreeg ze alleen wat gemompel van hem te horen, verder niet.

Maar het laat haar niet los. Ze blijft er maar aan denken. Zo zielig, al die kinderen.

En eerlijk, zij hebben plaats genoeg. Ze bewonen een ruim huis. Ze hebben nog twee kamers over. Dus dat hoeft geen probleem te zijn. Zelf hebben ze drie kinderen. Maar die zijn al weer groot. Ronald is twaalf jaar en de tweeling Merel en Fleur zijn ook al weer tien jaar. Wat gaat de tijd toch vlug. Toen ze allemaal nog klein waren, ja toen had ze het druk, maar nu heeft ze eigenlijk tijd over. Ze zou graag nog een kindje willen verzorgen. Maar om zelf nog weer zwanger te zijn, daar wil ze niet aan denken. Dat was niet zo'n fijne tijd. Vooral niet toen ze zwanger was van de tweeling. Wat heeft ze een tijd moeten rusten. Dat viel niet mee. Kleine Ronald was toen ook al een bewerkelijk mannetje. Maar als je terugkijkt is alles toch goed gegaan.

Ja, Anita wil graag weer wat betekenen voor een ander. Ze heeft toch ook niet voor niets voor haar trouwen met kinderen gewerkt.

Dat was een fijne tijd in Amsterdam. Ze was daar hoofd van een kindertehuis. Niet dat ze weer terug wil, maar het gaf wel meer afleiding dan ze nu heeft. Ja, Twan vindt het niet nodig dat ze werkt. Zelf zou ze graag wat anders doen. Huishoudelijk werk vindt ze saai. Gelukkig geven haar kinderen met hun vriendjes haar wel afleiding. Vanavond heeft Twan, voor zover ze weet, geen vergadering. Dan

gaat ze er met hem over praten. Ze mag wel opschieten, het is haast al elf uur. Ze zal met het eten beginnen.

Ze gaat deze keer maar voor het gemak. Kapucijners met spekjes en sla en appelmoes. Zo is Anita toch nog mooi op tijd klaar. Het eten staat op tafel, als Twan met de kinderen thuis komt. Twan is directeur van de basisschool, die naast hun huis staat. Ronald zit zelfs een aantal dagen in de week bij hem in de klas.

Fleur en Merel zouden ook wel bij hun papa in de klas willen zitten, maar zij moeten nog een paar jaartjes wachten, voor het zo ver is.

Er wordt lekker gegeten en Twan en Anita praten over kleine dingen die op school zijn gebeurd. Ronald vraagt of hij vanmiddag bij Bert mag spelen. Merel en Fleur komen na school gewoon thuis. Ze vragen of Anna en Ietje mee mogen komen als ze willen. Na het eten vertrekken ze weer naar school.

Anita ruimt alles op. Zo, straks gaat ze nog even naar de winkel. Er zijn wat aanbiedingen. Die kunnen ze altijd wel gebruiken. Vooral voor Ronald. Er zijn weer spijkerbroeken in de aanbieding. Die jongen kan wat aan. Zij wil dat hij er netjes bij loopt, maar dat valt niet altijd mee. Hoe het kan, weet Anita niet, maar geregeld heeft hij de knieën er weer door. Als ze daar naar vraagt is Ronald zich van geen kwaad bewust. Maar Merel en Fleur weten wel te vertellen dat Ronald veel aan het voetballen is. Dus hij zal wel vaak vallen.

Anita moet er ook nog wel stiekem een beetje om lachen, want meneer wordt ook al een beetje modebewust. Ja, hij zit ook al in groep acht. Maar gelukkig zijn er weer aanbiedingen. Ze zal maar een paar extra broeken kopen.

Onderweg komt Anita haar vriendin Anna tegen.

'Ook toevallig dat ik jou zie,' zegt Anna, 'ik wou straks nog even naar je toe.'

'O ja? Is er wat dan?' vraagt Anita.

'Nee, niets bijzonders hoor.'

'Maar Anita, zou jij ook willen helpen, met de musical van groep 8?'

'Goh, ja dat lijkt me leuk zeg.'

'Maar eerst moet ik even een paar broeken kopen.'

'Ga je mee? Of heb je wat anders te doen?'

'Ja, ik moet even naar Kruidvat.'

'Zeg Anna, ik ga direct na de aankopen weer naar huis. Dan zie ik je straks.'

'Oké, tot zo.'

Leuk denkt Anita. Ze heeft een fijne vriendin aan Anna. Trouwens ook aan Gerda.

Zo lang ze hier wonen trekken ze al met elkaar op. Zo, ze is bij de winkel.

Gelukkig, de maat van Ronald is er nog. Ze neemt er gelijk twee mee.

Ze heeft geluk, want de broeken zijn aardig afgeprijsd.

En nu gauw naar huis. Lekker een kopje thee zetten.

Het duurt niet lang of Anna is er ook al. De dames bespreken van alles, maar ze vergeten haast om het over de musical te hebben. Bij het weggaan zegt Anna: 'Wij zijn ook een paar mooie kletstantes hoor. Waar ik voor kwam, hebben we niet eens besproken.'

'Nou ja zeg, dat is ook wat.'

'Maar wat wilde je mij vragen?'

'Ja Anita, zou jij tijdens de musical de kinderen wel willen schminken?'

'Nou, dat lijkt me leuk zeg.'

'Maar daar krijg ik toch wel hulp bij?'

'Ja meid, natuurlijk.'

'Weet je al wie?'

'Ja, ik zelf.'

'Leuk Anna, heb ik zin in.'

'Ik ga er weer vandoor. Ook eens langs komen hoor.'

'Doe ik, doe.'

Zo, dat is mooi, wat een leuk idee om mij daarvoor te vragen. Daar heb ik echt zin in.

Nog even en de kinderen komen ook al weer thuis.

Anita zet alvast de limonade klaar. Dan kunnen ze straks lekker gaan spelen.

Zelf heeft ze nog al wat strijkgoed liggen.

Stom werk, maar ze kan wel lekker denken, tijdens het strijken.

Ze moet vanavond toch wel goed beslagen bij Twan voor de dag komen.

Twan is niet moeilijk, maar hij is ook niet een persoon die zomaar overal ja op zegt. Nu is dit natuurlijk ook niet niks.

Ha, daar zijn de meiden al. 'Wat nu? Zijn jullie alleen?'

'Ja mam, zo stom van Anneke.'

'Wat is stom van Anneke?'

'Nou mam, zij wilde alleen mee, als we gingen knikkeren en dat wilden wij niet.'

'En toen zei Ietje, dat zij ook niet mee ging. Stom of niet dan?'

'Ja mijn schatten, het leven is soms moeilijk. Maar gelukkig zijn jullie met zijn tweeën.'

'Nou mam, dat weten we wel hoor. Dat is normaal. Maar we willen ook wel eens spelen met een ander. We vinden het stom. Zo doe je toch niet? Ietje had toch wel met ons mee kunnen gaan?'

Zo mopperen de dames nog een poosje door. De poppen worden te voorschijn gehaald. Ze zijn druk aan het moederen. Anita geniet er in stilte van.

Ondertussen pakt ze haar berg strijkwerk en al strijkend denkt ze aan het gesprek dat ze vanavond met Twan wil hebben.

Hoofdstuk 2

Eindelijk lijkt er een geschikt moment te zijn voor het gesprek. Twan en Anita zitten heerlijk onderuit gezakt op de bank. De kinderen liggen in bed. Er heerst een vredige rust in hun huis. Anita begint dan ook met tegen Twan te zegen: 'Weet je nog van het programma van gisteravond op de TV'

'Wat voor programma?'

'Nu, die over Pleegzorg.'

'Ja, wat is daar mee?'

'Ik zou daar wel iets meer van willen weten.'

'Waarom dat? Waarom heb je daar opeens interesse voor?'

'Ja, ik weet niet goed hoe ik je dat moet zeggen, maar ik heb het gevoel dat ik een beetje stil sta.'

'Jij staat een beetje stil? Hoe bedoel je dat?'

'Nou ja, de kinderen zijn al zo groot en ik ben aan meer uitdagingen toe.'

'Anita, erg duidelijk ben je nog steeds niet.'

'Twan, ik heb voor mijn trouwen toch niet voor niets mijn opleiding gedaan of niet dan?'

'Nee, natuurlijk niet. Kun je mooi in praktijk brengen, nu je moeder bent.'

'Oh, zie jij dat zo?'

'Ja, dat zie ik zo.'

'Maar Twan, ik wil meer. Ik wil er andere kinderen mee helpen. Wij hebben plek genoeg, dus daar hoeft het niet op vast te zitten.'

'Ja, daar heb je gelijk in. Maar vreemde kinderen in huis Anita, dat is geen kleinigheid.'

'Nee, dat weet ik ook wel. Ik weet heus wel, dat er heel wat bij komt kijken. Dat lijkt me nu juist zo mooi om te doen.'

'Wat moet je dan doen, om meer te weten te komen? Weet je dat dan ook al?'

'Ja, je kunt je aanmelden bij de Centrale voor Pleegzorg. Je hoort daar of je er geschikt voor bent of niet.'

'Zo, we moeten dus eerst gekeurd worden.'

'Bah Twan, doe niet zo gek. Het is toch logisch, dat niet iedereen

geschikt is om dit te doen? Je moet toch wel enige achtergrond hebben in de psychische problemen van deze kinderen.'

'Ja dat denk ik ook wel.'

'Nu dat hebben wij beiden. We zijn er voor opgeleid, dus geschikt zou ik zo zeggen.'

'Ja, ja, je kunt het mooi zeggen Anita. Zelfs ik krijg hier geen speld tussen. Maar weet je wat je moet doen? Bel morgen eerst maar eens naar die Centrale voor Pleegzorg. Straks krijg je te horen, dat ze vol zitten.'

'Dus, als ze niet vol zitten wil je wel? Ik kan toch moeilijk zeggen:

'Oh, u zit niet vol, maar nu wil mijn man niet meer.'

Twan begint te lachen en Anita weet dat ze gewonnen heeft.

Twan zegt dan ook: 'Je hebt me Anita, je hebt mijn zegen. Je hebt ook wel gelijk. We hebben een groot huis. Wat nog belangrijker is, we hebben ook een groot hart. Dus ik zou zeggen: plaats genoeg voor een paar kinderen erbij.'

'Zo zo, een paar nog wel. Maar we zullen eerst morgen maar eens afwachten. Wat spannend is dit. Maar leuke spanning vind ik. Het is net of we weer een beetje in verwachting zijn. Ik voel gewoon dat het gaat lukken en jij dan Twan?'

'Ja, ik heb er nu ook een goed gevoel over. Maar Anita het komt wel op jouw schouders neer. Besef je dat wel'

'Ja, dat weet ik. De gesprekken met de maatschappelijk werkers zal ik moeten doen. Ook de kinderen opvangen. Maar ik weet dat jij me steunt in alles en dat maakt me sterk Twan.'

'Dat is lief dat je dat zegt. Maar het zal niet altijd eenvoudig zijn. We halen wel probleemkinderen in huis.'

'Ja, maar samen kunnen we het.'

'Maar Anita, als het niet klikt met onze eigen kinderen, wat dan?'

'Dan moeten we eerlijk zijn. Die gaan natuurlijk voor. We moeten onze kinderen er ook in betrekken. In alles. Ze serieus nemen. Het samen met hen doen.'

'Het lijkt me al met al toch een pittige uitdaging, als dit doorgaat.'

'Ja Twan, maar ik weet zeker dat we het kunnen. Samen zijn we sterk.'

Ze gaan naar bed. Het is ongemerkt laat geworden en de volgende dag is het weer vroeg op. Slapen lukt Anita niet zo goed. Als ze

eindelijk in slaap valt, is ze weer in Amsterdam. Ze is in haar eigen huis. Ze is weer hoofd van een kindertehuis. Maar Twan en de kinderen zijn er ook en het is een vrolijke bedoening. Anita wordt vrolijk wakker en zachtjes zegt ze: 'Als onze plannen zo gaan als in mijn droom, dan gaat het goed komen.'

Wanneer Twan en de kinderen naar school zijn, belt Anita naar de Centrale voor Pleegzorg. Ze is wel een beetje nerveus, als ze het nummer draait. Ze hoort al heel snel: 'Centrale voor Pleegzorg Zwolle. Waar kan ik u mee van dienst zijn?'

Anita maakt zich bekend. Ze hoort: 'Ik zal u doorverbinden.'

Ondertussen hoort ze een vrolijk muziekje. Dan klinkt de stem: 'Met van Dongen, met wie spreek ik?'

'U spreekt met mevrouw van de Zwaag. Ik heb uw programma op de televisie gezien. Mijn man en ik willen ons aanmelden als pleegouders.'

'Dat is heel mooi mevrouw van de Zwaag. Mag ik vragen, hoe u het zich voorstelt om pleegouder te zijn'

'Eerlijk gezegd weten we dat niet. Maar mijn man en ik hebben allebei ervaring met kinderen. We willen graag wat betekenen voor deze kinderen in nood. Wij hebben een groot huis. Dus, we kunnen ze een plekje geven.'

'Dat klinkt prachtig mevrouw van de Zwaag. Mag ik vragen wat voor werk uw man doet?'

'Mijn man is directeur van een basisschool.'

'En wat voor werk heeft u voor uw trouwen gedaan?'

'Voor mijn trouwen was ik hoofd van een kindertehuis.'

'Zo, dat klinkt goed. Heeft u zelf ook kinderen mevrouw van de Zwaag?'

'Ja, we hebben drie kinderen, een zoon van 12 en twee meisjes van 10 jaar.'

'Dan heeft u uw handen al vol, dunkt me.'

'Dat is het nu juist, meneer van Dongen, ik heb tijd over. Ik wil me graag, samen met mijn man en kinderen, inzetten voor kinderen in nood. Mijn man en ik hebben het samen goed doorgesproken. We weten natuurlijk niet wat ons te wachten staat, maar we zijn bereid om ons in te zetten voor deze kinderen.'

'Mevrouw van de Zwaag, ik ben blij met uw aanbod en u krijgt zo

spoedig mogelijk een uitnodiging voor een gesprek. Mag ik uw adres en verdere gegevens noteren?'

'Ja dat mag.'

En Anita geeft het nodige door.

'Tot horens en tot ziens, zullen we maar zeggen. Dag mevrouw van de Zwaag.'

'Ja, dag meneer van Dongen.'

Anita weet even niet wat ze ervan moet denken. Ze had gedacht dat ze direct een kindje zouden krijgen. Ook dat de Centrale voor Pleegzorg heel blij zou zijn. Maar niet, dat het zo zou gaan. Stom, ze heeft niet eens gevraagd, hoe lang ze moet wachten op die uitnodiging.

Ze gaat eerst eens boven kijken op de logeerkamer. Is die kamer wel zo geschikt voor een kind? Als ze daar staat, ziet ze het grote bed en de kale muren. Het is netjes, daar niet van, maar een kinderkamer kan ze het niet noemen. En de andere kamer is eigenlijk een rommelkamertje, dus helemaal niet geschikt. Tja, als er kinderen komen, hebben ze nog heel wat te doen. Om daar nu al mee te beginnen, dat is toch al te voorbarig. Maar ze kent zichzelf, veel geduld heeft ze niet. Moeilijk hoor. Ze hoopt dat ze van de Centrale voor Pleegzorg maar snel iets mag horen. Wachten is niet haar sterkste kant.

Hoofdstuk 3

Er zijn nu al een paar weken verstreken en Anita gelooft dat het niets wordt met de Pleegzorg. Ze heeft niets meer gehoord. Zij en Twan hebben de kinderen wel voorzichtig gepolst over pleegkinderen bij hen in huis en die vonden het bar interessant.

Ze hadden allerlei vragen.

Ronald wilde een jongen van zijn leeftijd en de tweeling een meisje van hun leeftijd. Ook wilden ze dat het desbetreffende kind dan bij hen op de kamer kwam slapen. Ze hebben heel voorzichtig uitgelegd dat dat absoluut niet zou gebeuren. De kinderen begrepen daar niets van. Ook begrepen ze niet waarom het meisje of de jongen niet bij hun eigen vader of moeder kon blijven wonen. Ze vonden dat maar stom. Ze vonden die papa en mama maar rare mensen. Ja, ze hadden veel uit te leggen. Dat bij sommige papa's en mama's hun kinderen niet mogen blijven wonen. Nee, echt begrijpen deden ze dat niet.

Anita hoopt dat er nu eindelijk eens post zal komen. Het duurt al drie weken en dat is best lang. Ze hadden toch pleegouders nodig!

Volgens het televisieprogramma van toen was er een groot tekort aan pleeggezinnen. Anita begrijpt niet waarom alles zo lang moet duren. Zelfs Twan had zich er gisteravond over opgewonden en gezegd dat de nood wel niet zo hoog zal zijn. Kom, ze zal maar eens wat gaan doen. Dan gaat de tijd meestal wat vlugger. Al doende heeft ze niet eens in de gaten dat de postbode langs is geweest. Als ze beneden komt ziet ze een grote envelop op de deurmat liggen, met het logo van de Centrale voor Pleegzorg.

Anita weet niet hoe snel ze de brief moet openen. Haar ogen vliegen langs de regels. Ja, daar staat vet gedrukt de datum, wanneer ze verwacht worden. Tsjonge dat is deze week nog. Overmorgen al. Gelukkig, het is op een avond. Als Twan dan maar geen vergadering heeft. Ze kan bijna niet wachten tot hij thuis komt. Ze kijkt op de klok en ziet dat het nog anderhalf uur duurt. Ze gaat alvast met het eten aan de gang.

Het is een informatieavond. Wat zullen ze allemaal te horen krijgen? Zullen ze ook direct horen of ze geschikt zijn? Ze hoopt het. Ze is het wachten meer dan zat.

Hè hè, het is eindelijk zover dat Twan en de kinderen eraan komen. De brief ligt uitnodigend op het bord van Twan. Die ziet hem direct. 'Zo meisje, is dit wat ik te eten krijg?' vraagt hij lachend. Anita zegt: 'Lees nu eerst maar, want ik ben razend nieuwsgierig of je dan wel kunt.'

Twan ziet de datum en stelt haar gerust.

'Ja hoor, niets aan de hand. Ik heb die avond geen vergadering. Dus niets wat ons belet om te gaan.'

'Oh, gelukkig. Dat is een pak van mijn hart', zegt Anita, 'want alleen gaan had ik niet leuk gevonden.'

'Heb je al een oppas in gedachten?' vraagt Twan.

'Ja, ik had aan Gerda gedacht. Die kan meestal wel. De kinderen vinden het ook leuk als ze komt.'

'Mijn idee, regel het maar. Maar nu eerst eten.'

'Zo,' zegt Twan na het eten, 'ik ga weer naar school.'

En tegen de kinderen: 'Gaan jullie mee?'

Als iedereen weer weg is, gaat Anita Gerda bellen. Dan is dat ook maar geregeld. Gelukkig, Gerda kan. Ze heeft er zelfs zin in.

Het is eindelijk zover dat ze naar Zwolle vertrekken. Anita is gespannen, maar Twan is de rust zelve.

'We zien wel wat het wordt', zegt hij, 'je moet je niet zo opwinden. Als het niets wordt, is er nog geen man over boord.'

Maar.... de Centrale voor Pleegzorg weet dan niet wat ze misloopt.'

'Ja, jij kunt het zoals altijd weer mooi brengen, maar ik ben niet eerder rustig, voordat ik alles op een rijtje heb en weet waar ik aan toe ben.'

'Nou we zullen het zo weten. We zijn er en zo te zien, zijn we niet de enigen.'

Al pratend zoeken ze een parkeerplek. Na die gevonden te hebben, kijken ze om zich heen, waar ze naar toe moeten.

'We lopen die mensen achterna,' zegt Twan, 'die gaan er vast ook naar toe.'

Inderdaad, ze komen in een grote hal met allemaal stoelen en tafels en heel veel mensen. Er staat een projectiescherm. Langs de muur staan tafels met allerlei foldermateriaal.

'Moet je kijken Twan, hier ligt leesvoer,' en gelijk pakt ze wat. Maar

Twan heeft meer belangstelling voor de koffietafel. Hij loopt er heen en pakt twee kopjes koffie. Samen met Anita zoekt hij een plekje aan een tafeltje. Ze zitten er niet lang alleen. Al heel snel is er geen plaats meer over en er staan zelfs mensen achter in de zaal.

'Had jij dit gedacht Twan?' vraagt Anita.

'Nee, niet zo massaal.'

Ze zien ondertussen dat er een man naar de microfoon loopt en er tegenaan tikt.

Hij stelt zich voor en zegt: 'Ik heet u allen van harte welkom. We zijn blij met deze grote opkomst. Dit hadden we niet verwacht, toen we met elkaar zaten te brainstormen over de werving van pleegouders. Nee, zo'n grote opkomst als deze hadden we niet voor mogelijk gehouden. We danken u dan ook voor uw komst.

Ik ben hier om u over de verschillende vormen van pleegzorg te vertellen, zodat u een keuze kunt maken, welke vorm het beste bij u past. Zo vindt er een natuurlijke selectie plaats en dat is wel zo fijn. Allereerst hebben we de logeeropvang. Dit houdt in dat u een pupil eens in de zoveel tijd krijgt te logeren.

Dan hebben we crisisopvang. Het woord zegt het al, u vangt kinderen op bij crisis.

We hebben kortdurende opvang en langdurende opvang. We hebben vrijwillige plaatsingen en onder toezicht gestelde plaatsingen. Bij deze plaatsingen krijgt u niet alleen de maatschappelijk werker op bezoek, maar ook de voogd. Natuurlijk, als het mogelijk is zijn de ouders altijd in beeld. Dat betekent dat u ze soms bij u thuis moet ontvangen of dat uw pupil onder begeleiding van de maatschappelijk werker of de voogd op een neutrale plek zijn of haar ouders zal ontmoeten.

Aan het einde van de informatieavond wordt er gelegenheid gegeven voor het stellen van vragen

'Wie van u heeft een vraag?'

Hij kijkt afwachtend het publiek in. Anita steekt haar vinger op en vraagt: 'Wordt er ook gekeken naar de samenstelling van het gezin, waarin het kind geplaatst wordt?'

'Ja zeker mevrouw, er wordt altijd gekeken of het kind matcht met het gezin, dat wil zeggen met uw kinderen en heel belangrijk, met u en met uw man.'

'Verder nog vragen?'

'Ja,' vraagt iemand, 'hoe lang moeten we wachten tot we weten of er bij ons geplaatst wordt?'

'Met ongeveer een goede week krijgt u antwoord. U heeft allemaal een formulier met uw wensen ingevuld en daar zullen we gebruik van maken.'

Hij kijkt nog een keer rond en merkt dat er geen vragen meer zijn. Daarna wenst hij iedereen een goede reis terug naar huis.

Anita en Twan zoeken hun weg tussen al de mensen naar hun auto. Het duurt even voor ze van de parkeerplaats kunnen wegrijden. Maar eindelijk zitten ze weer op de snelweg.

Twan vraagt: 'Wat vond jij ervan?'

'Ja, wat vond ik ervan? Wel veel informatie. Het is een beetje een chaos in mijn hoofd. Maar ik voel het meeste voor langdurige plaatsingen en jij?'

'Ja, ik ook. Ik denk dat dit ook beter is voor ons gezin. Steeds veranderingen lijkt mij teveel onrust. Daar is niemand bij gebaat.'

'Ja, dat denk ik ook. Steeds een nieuw kind bij ons in huis, dat is niet goed. Daar worden we allemaal onrustig van. Maar we moeten eerst maar een plaatsing krijgen.'

'Zeg Twan, ik heb nagedacht over de slaapkamer, waar dat grote bed staat. Zullen we dat bed op zolder zetten? Dan kunnen we die slaapkamer inrichten voor een kind. Wat posters ophangen en dan lijkt het al heel anders. Een eenpersoonsbed erin met een vrolijk dekbed erop en we zijn klaar. We kunnen daar beter niet te lang mee wachten. Wat vind jij daar van?'

'Ik vind het een prima idee. Met niet al teveel kosten hebben we die kamer zo klaar. Doen we Anita. Laten we daar het weekend maar mee beginnen. Dan wachten we verder maar af.'

Al pratend zijn ze ongemerkt al weer bij hun huis aangekomen. Ze stappen uit en gaan naar binnen.

Gerda luistert vol belangstelling naar hun verhaal. Ze zegt: 'Ik heb wel bewondering voor jullie hoor. Het is niet niks om een kind van iemand anders in je huis op te nemen. Ik zou het niet kunnen.'

'Ja zegt Anita, 'maar of wij dat kunnen, dat weten wij ook nog niet. Als het zover is doen we maar net zoals bij onze eigen kinderen, denk ik. Dan moet het toch goed komen?'

'Nu, dat weet ik nog zo net niet. Pleegkinderen zijn sowieso anders, dan je eigen kinderen. Door hun omgeving zijn ze beschadigd, moet je maar rekenen. Volgens mij hebben ze heel veel ellende meegemaakt, voordat ze in een pleeggezin komen.'

'Ja, dat is natuurlijk zo. Maar ik denk dat we het wel aankunnen. We hebben goede hoop.'

'Nou, gelukkig maar. Ik ga en voor straks welterusten.'

'Bedankt, hè Gerda en jij ook welterusten.'

Tegen Twan zegt Anita even later: 'Ik wil niet zo denken als Gerda doet. Het zal allemaal wel een beetje meevallen. Wat denk jij Twan?'

'Ik weet het niet. Ik hoop niet dat Gerda met haar woorden een vooruitziende blik heeft.'

'Twan, hou op zeg!'

Hoofdstuk 4

Anita valt niet zo gauw in slaap als Twan. Die ligt al heerlijk naast haar te slapen. Zij zelf is nog te druk in haar hoofd en ze is al bezig met het inrichten van de kamer voor hun pleegkind. Maar uiteindelijk valt ze toch in slaap en droomt ze dat ze gebeld worden door de Centrale voor Pleegzorg. Ze zitten daar met hun handen in het haar. Ze moeten tien kinderen plaatsens, van heel jong tot puber. Ze kunnen geen plaats vinden en het is een crisissituatie. Nu vinden ze Anita en Twan daar reuze geschikt voor. Er is één maar bij: als Anita nu 'nee' zegt, wordt ze nooit weer gevraagd. Ze wordt als het ware gedwongen om de kinderen op te nemen. Er is geen overleg met Twan mogelijk. Ze moet direct antwoord geven. Ze zegt stamelend en zwetend: 'Ja.'

Dan wordt ze wakker gemaakt door Twan, die vraagt: 'Waar ben jij mee bezig?'

'Wat?' zegt Anita verward, 'wat er is? Oh Twan, we moeten aan het werk, want er komen zo dadelijk tien pleegkinderen.'

'Welnee,' zegt Twan, 'je droomde. Ga maar weer slapen. Het is midden in de nacht.'

Dan ziet Anita dat het inderdaad nog donker is. Ze draait zich om en probeert weer verder te slapen.

'Nou, nou,' zegt Twan de volgende morgen, 'jij was vannacht ook lekker bezig. Wat was er wel niet aan de hand?'

'Ja, als dat in mijn droom onze toekomst in de pleegzorg wordt, dan weet ik het niet,' zegt Anita lachend. Ze vertelt hem haar droom.

Twan lacht zich slap. 'Oh jé, Anita, tien pleegkinderen nog wel. Wat een vooruitzicht.'

Ronald, Merel en Fleur die hun ouders zo luid horen praten en lachen, komen de slaapkamer van hun papa en mama binnen en vragen: 'Wat bedoelen jullie met tien kinderen?'

Twan en Anita kijken elkaar aan. Twan knikt naar Anita en die begrijpt wat hij hier mee bedoelt.

'Kom maar even hier bij ons op bed zitten. Ik heb of liever wij hebben jullie iets te vragen en als jullie het goed vinden, iets te vertellen.'

'Wat mama? Wat? Toe, vertel.'

'Als jullie nu stil zijn, zal ik proberen om het duidelijk aan jullie vertellen. Het is namelijk zo, wat zouden jullie ervan vinden, als wij hier een kindje in huis zouden krijgen?'

'Krijgen we een baby?' vraagt Ronald. Hij kijkt naar de buik van Anita.

'Nee lieverd, we krijgen zelf geen baby, maar een kindje, waar de eigen papa en mama niet goed voor kunnen zorgen.'

'Hoe kan dat dan, mama?' vraagt Merel.

'Wij hebben jullie een poosje terug toch verteld dat er papa's en mama's zijn, die dat niet kunnen. Ze vragen dan andere mensen om hulp.'

'Wat rot voor zo'n kindje,' vindt Fleur.

'Ja, als zo'n kindje bij ons komt, moeten jullie daar dan ook maar extra lief voor zijn,' zegt Twan.

Alle drie knikken braaf en ze overleggen al, hoe ze hun speelgoed gaan verdelen.

'Kom, aankleden en daarna gaan we eten, anders komen jullie straks allemaal nog te laat op school. Dan krijg je vast straf van de directeur en dat moet je niet willen. Ik heb gehoord dat die man erg streng is.'

'Ha,ha, mama, doe niet zo stom. Dat is papa hoor en die komt dan zelf ook te laat. Hoe moet hij ons dan straf geven? Dan heeft hij zelf een probleem.'

'Ja,' zegt Twan, 'en dat moeten we niet hebben. Daarom nu opschieten, want aan problemen heb ik geen zin.'

Na het eten vertrekken ze met elkaar in de beste stemming naar school. Anita doet vlug de afwas en besluit even naar het dorp te gaan. Ze wil kijken of ze een paar posters kan vinden. Ook wil ze kijken naar een fleurig dekbedovertrek. Ze wil er één hebben, die zowel voor een jongen als voor een meisje geschikt is.

Ze gaat met de auto en onderweg denkt ze: 'Dit is leuk. Het geeft nu al een fijn gevoel. Wat reageerden de kinderen positief.'

Ze hoopt dat het zo blijft. Er zullen ook wel eens lastige kinderen tussen zitten. Ze is erg benieuwd, hoe alles zal gaan. Als ze nu maar gauw bericht krijgen. Want aan lang wachten heeft ze geen zin. Hoe zal dat gaan, als er een pleegkind komt? Zouden ze de ouders van dat kind ook zien? Dat lijkt haar erg moeilijk. Hoe zal het kind

reageren als de ouders weer weggaan? Of zijn de ouders er tijdens de plaatsing niet bij? Ja, Anita heeft nog veel vragen. De toekomst zal het leren.

Zo, ze is bij de eerste winkel en ze slaagt goed wat de posters betreft. Een paar gezellige dierenposters. Nu naar de winkel voor een dekbedovertrek. Dat wordt moeilijker. Ze wil niet al te duur. Maar het dekbedovertrek, dat ze nu juist erg geschikt vindt, is duur. Wat zal ze doen? Ze wil graag dat het een vrolijke kamer wordt en daar past deze wel erg goed bij. Maar aan één dekbedovertrek heeft ze niet genoeg. Na wat getreuzel en getob is ze er uit. Ze neemt deze dure en ook nog een goedkopere. Ze legt straks de dure eerst op het bed en dan kan later de andere er wel op. Ze is best tevreden met haar aankopen. Nu naar huis, want ze moet nodig weer voor de maaltijd zorgen.

Als ze thuis komt hoort ze de telefoon. Terwijl ze hem oppakt stopt hij. Ze zullen wel weer bellen als ze haar nodig hebben. Het is trouwens een onbekend nummer. Zeker verkeerd. Ze loopt net naar de keuken en daar gaat de telefoon al weer. Anita pakt hem en zegt: 'Met mevrouw van de Zwaag.'

'Mevrouw van de Zwaag, u spreekt met de Centrale voor Pleegzorg, met van Dongen.'

'Dag meneer van Dongen, waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Allereerst wil ik u zeggen, dat wij graag gebruik maken van uw aanbod om pleeggezin te worden. Maar ik heb ook gelijk een vraag.'

'Ja meneer van Dongen?'

'Mijn vraag is, zouden u en uw man wel de zorg voor een jongen op u willen nemen?'

'Natuurlijk willen wij dat. Mag ik vragen hoe oud de jongen is?'

'Hij is 8 jaar. Maar het is een beetje een moeilijk geval.'

'Hoe dat zo meneer van Dongen?'

'Hoe zal ik u dat zeggen? Dit is niet een normaal geval. Deze jongen is geadopteerd. De ouders hebben ook nog een meisje geadopteerd. Daar gaat het wel redelijk goed mee.

Maar met deze jongen gaat het absoluut niet. De moeder zit er veel te veel bovenop. Dat geeft enorme spanningen. Er moet nu eerst rust in het gezin komen. Ze gaan er mee akkoord dat hij tijdelijk wordt opgevangen in een pleeggezin.'